

[Hartvig Frisch.]

her i Folketinget. Jeg synes, at det vil være rimeligt, da der er afgivet dissenterende Votum, at berøre, hvorledes dette Votum har set ud, da det kan interessere Medlemmer af dette Ting at se, hvilke Betæneligheder der fra Juristers Side har været over for den foreslaaede Ændring, som vedrører Retten til at fængsle. Jeg skal lige citere fra Underbilag A. den Del af Hr. Knud Jarners Udtalelse, som jeg synes har Interesse i denne Sammenhæng, idet jeg haaber paa Tilladelse af den højtærede Formand. Han siger i tredje Stykke:

„Anklagemyndighed og Domstole har siden Retsplejelovens Ikrafttræden været enige om til en vis Grad at overtræde Lovens Paabud i § 780; dette er vistnok almindelig indrømmet, men i øvrigt er det let at iagttage, at det sker i mindre Omfang nu end i Begyndelsen — ganske naturligt først og fremmest, fordi et nyt Slægtled er rykket frem. Men jeg vil paa det bestemteste fra raade, at man ved en Lovændring bidrager til at standse den Udvikling mod Lovlydighed i Domstolens Praksis, der saaledes er i Gang.“

Og der tilføjes saa i fjerde Stykke, at „Loven, som enhver Regel, der skal have almindelig Gyldighed, *muligvis* i et givet Tilfælde ikke har passet, og at der med Basis i dette Tilfælde rejser sig en Folkestemning, er intet Argument for en Lovændring. En stadig Retsopfattelse skal Loven være i Overensstemmelse med — en Stemning skal Lovgiveren helst forholde sig ganske ligegyldig for.“

Saaledes omtrent har i Hovedsagen de Betragtninger været, der har ført til dette dissenterende Votum, hvortil ogsaa Hr. Jacob E. Gelting har sluttet sig. Men det viser sig, naar man ser Bilag 2, der indeholder en Udtalelse af Rigsadvokaten, at denne fremtrædende Jurist har den stik modsatte Opfattelse, jeg kunde sige i denne Forbindelse, at han har en helt tredje Opfattelse. Rigsadvokaten har nemlig den Opfattelse, at Lovens Formulering, som den er, i og for sig allerede indeholder et Paabud om Fængsling i Sager af den Art som den, der har givet Anledning til Fremsettelse af dette Forslag til Lov om Ændring i Retsplejeloven. Naar der i § 780 Nr. 2 a. tales om Sagens Beskaffenhed samt om sigtedes Forhold, kan der efter Rigsadvokatens Mening med dette Udtryk „Sagens Beskaffenhed“ kun menes Sagens objektive

Beskaffenhed, og Rigsadvokaten er da af den Anskuelse, at man ved visse Sager ganske uanset det Menneske, som det gælder om at fængsle, maa drage den Slutning, at han ifølge Sagens objektive Beskaffenhed maa kunne formenes at ville undrage sig Retshaandhævelse ved Flugt og da følgelig skal fængsles. Derfor vil Rigsadvokaten ud af Ordene: „Sagens Beskaffenhed“ drage den Slutning, at der i den bestaaende Lov i Virkeligheden allerede indeholdes en Bestemmelse, som nødvendiggør i Tilfælde af saadanne grovere Forbrydelser, at Fængsling indtræder. Jeg maa erkende, at det forekommer ikke mig, at Rigsadvokatens Argumenter holder Stik, og jeg ser da ogsaa i Slutningen af Bilaget, at Rigsadvokaten ud fra den Betragtning, at der har rejst sig Tvivl, at altsaa hans hele fine skarpsindige Deduktion ikke har holdt i det levende Liv, har sluttet sig til Tanken om en Ændring, og den Ændring, der i dette Bilag foreslaas, er praktisk talt den, som tiltrædes af det staaende Retsplejeudvalg, og som derefter nu er udformet ved Ændringsforslag til § 780.

Der bliver derefter for mig kun tilbage at gøre Rede for et Ændringsforslag til § 4 in fine i Lov Nr. 209 af 23. Juli 1932. Det er det, der her fremtræder i Udvalgets Formulering som § 2, grundet paa, at det er nogle Paragraffer, som er føjet til Retsplejeloven i Slutningen af Retsplejeloven og derfor med en anden Paragrafnummerering, og som indeholder Bestemmelser angaaende Dommerfuldmægtige og Retsbetjentfuldmægtige. Der har været indgivet til Justitsministeriet et Andragende, der ogsaa er aftrykt som Bilag, angaaende disse Retsbetjentfuldmægtiges Stilling. Man finder det her som Bilag Nr. 4, og Andragendet gaar ud paa, at Datobetegnelsen den 1. Januar 1933 ændres til 1. April 1935; det vedrører den Aarrække, i hvilken disse Retsbetjent- og Dommerfuldmægtige skal have været i deres Stilling for at kunne nyde godt af Lovens Bestemmelser. Det hænger sammen med en nylig gennemført Lov, som traadte i Kraft den 1. April 1935, og man har inden for Udvalget fundet det rimeligt at imødekomme dette Krav, saa at Fristens Udløb ændres fra 1. Januar 1933 til 1. April 1933.

Jeg skylder sluttelig at gøre Rede for, at der i Udvalget fra visse Sider har været fremført et Forslag om en helt anden Ændring, nemlig af Retsplejelovens §§ 765 og 807, gaaende ud paa, at Dommerens og Politiets Pligt til at gøre sigtede direkte opmærksom paa, at han ikke behøver at svare, skal udgaa. Dette Spørgsmaal, som har